

GÜL DANE YILDIZ

İHTİMALLER
CAN YAKAR

ulysses
yayınlari

Ancak ölünce sevileceğini sanan tüm kadınlara...

“Bu kitabı, hayatım boyunca içimde biriktirdiğim kelimeleri ve duyguları anlamanızı umarak yazdım. Anlamı benim için çok kıymetli. Her şiir benim bir parçam, bir nefesimdir. Umuyorum ki satırlarda kendinizi bulabilirsiniz. İçimdeki yangını geç olsa da bir nebze anlayabilirsiniz. Yaralar ancak anlaşıldığında iyileşir.

Anlaşılmak için geç kalırsa bile...”

TÜM BİR YAŞAM

"Birbirlerini ısıtıp, birbirlerinin baharı oldular."

Daha seni ilk gördüğümde,
Daha yüzüne baktığımda,
Bana baharı anımsatan,
Bir umut doldu içime.

İnsanların ilk hâlleri hiçbir zaman akıllarda kalmazdı. O hâller iyi veyahut kötü olabilirdi. Üstüne o kadar çok şey yaşanırdı ki ilk hâli zihninizde bile canlanmazdı. Yaşanan olayların ağırlığı ve zamanın acımasız akışı, bu anıları bulanıklaştırırdı. Öyle olurdu genelde, hep öyle anlatılırdı. “Bana şunu yaptı...” diye devam edilirdi isimlerin yanına. İlk hâlleri değil, son hâlleri yazılır, çizilir, duyurulurdu. Birinin aklında kalmak istiyorsan ona kötülük yapmalıydın. *Seni anmasını istiyorsan, onu paramparça etmeliydin.* Ne acıdır ki insanların zihninde kalıcı olmanın en kolay yolu, onlara acı çektirmektir.

Peki ya genç kız neden genç adamın ilk hâline takılı kalmıştı? Öyle güzel günler yaşatmıştı ki kıza, unutmaya kıyamamıştı.

O anılar, zihninin en parlak köşesinde saklanıyordu. Onu ilk gördüğünde kalbi göğüs kafesini delmeye başlamıştı. Heyecan mıydı yoksa panik mi, bilmiyordu. Geçmişini hatırlıyordu; onu görmezden geldiğini, sosyal medya üzerinden ismini bile hatırlamadan ettiği onca ezici lafları. Hiçbiri genç kıza kötü hissettirmemişti. Kızıl, yaşadığı şeyler yüzünden yeterince kötü hissediyordu zaten.

Hayatının kötü noktalarında, verdiği kötü kararlardı.

Onu, çocukluktan kalma erkek bir arkadaşıyla uzun zamanın ardından yeniden konuşmaya başladığı gün görmüştü. Arkadaşı ile yıllar sonunda yeniden konuşup eskisi gibi olmuşlardı. Staj çıkışlarında oturdukları bir parkta, Kumral’ını ilk

defa canlı görmüştü. Uzun zaman sonra barıştığı arkadaşıyla Kumral'ın tanıdık çıkmaları kaderin bir oyunu muydu? Belki de hayatın beklenmedik yollarla insanları bir araya getirme şekliydi.

İlk kez yüzüne baktığında, kışa âşık olan genç kıza baharı anımsatmış ve sevdirmişti.

Soğuk ve kasvetli kış günlerinde bile içini ısıtan bir güneş gibi hissettirmişti. Bu nasıl bir kudretti böyle? Gözlerindeki sıcaklık ve gülümsemesindeki samimiyet, kızın kalbine işliyordu. Onu gördüğü her an sanki yeniden doğuyordu.

Kızıl saçlı genç kızın ertesi gün doğum günüydü. Sıkıcı, önemsiz, kimsenin değerli hissettirmeyeceği günlerden yalnızca birisiydi. Her yıl aynı yalnızlık ve hayal kırıklığı hissiyle dolardı. Hiç sevilmemiş, değer görmemişti. Bu yüzden, doğum günleri ona hep anlamsız ve boş gelirdi. Bunları bildiğinden, heyecan dahi duymadı doğum gününün geliş haberine. Doğum gününden önceki gün, yüzünü fotoğraflardan hatırladığı, hiç olmadığı kadar kaba davrandığı bu kişiyi kader neden karşısına çıkarmıştı?

Genç adam önlerinden geçtiğinde, Kızıl, erkek arkadaşının omzuna başını koymuştu. Bu, onun için bir tür sığınaktı, güvende hissettiği tek yerdi. Geçmişten tanıdığı, kızı anladığını hissettiren sayılı kişilerdendi. Kumral, önce önlerinden geçti. Biraz ilerlediğinde dönüp arkasına baktı. O an göz göze geldiler. *Genç kız başta tanımadı; genç adam onu ezberinden hiç çıkaramadı.* Zamanın geçişine rağmen genç adamın zihninde, genç kızın silüeti hep canlı kalmıştı. Önünden geçen uzun boylu, kumral, mimikleri sert olan adam geri döndü. Genç kıza yaklaşırken heyecandan ölecek gibiydi fakat belli etmedi. Genç kız şaşırıldı. Ondan nefret eden adam neden yanına geliyordu ki? Kalbi hızla çarpmaya başladı; panik ve belirsizlik içinde kıvranıyordu. Panik yaptı, usulca ona bir şeyler anlatmaya devam eden arkadaşının omzuna biraz daha sindi.

Kumral adam yaklaştı, kızıl saçlarını omuzlarının arkasına atmış kızı nefesini tuttu. Sanki dünya durdu ve o an, sonsuz bir an gibi geldi. O sırada ummadığı bir şey oldu. Yanındaki bedenle, karşısında aylar önce kalbini kırdığı Kumral tokalaştı. Arkadaşı yanından kalkarken genç kız ezildiğini hissetti. Yerini dibine geçmek istedi; utanma ve suçluluk duygusu içinde boğuluyordu. Kumral'a ettiği küçümseyici sözler aklından bir film şeridi misali geçti. Kumral adam, kızıl saçları omzunu geçmiş, panik hâlindeki kıza dönüp bakmazken arkadaşıyla şakalaştı. Sonra uzaklaştı. Genç kız hâlâ şaşkındı. Bütün vücudu titriyor, yeşil gözlerinde korku ve şaşkınlık karışımı bir ifade beliriyordu. Yeşil gözlerini yeniden yanına oturan arkadaşına dikerek hızla konuştu.

“Onu nereden tanıyorsun? Sakın tekrar konuşma!”

Arkadaşı güldü. Gülüşü, sanki her şeyin normal olduğunu kanıtlamaya çalışır gibiydi. “Bizim mahalleden. Ne oluyor kızım sana? Ruh gibi olmuşsun!”

Yeşil gözlü kız, arkadaşına geçmişte olanları anlattı. “Aklimin başımda olmadığı bir gece onun çıkma teklifini kabul ettim. Sonra da onu unuttum. Kötü bir dönemdi. Sosyal medya hesabıma aylarca girmedim. Girdiğimde Kumral'dan gelen onlarca mesaj gördüm. Özür dilemek yerine üste çıktım. Çocuğa, ‘Benim gibi biriyle çıkmayı nasıl hayal edersin?’ dedim! Kırdım, çok kötü bitti sohbetimiz. Benden nefret ediyor!”

Sözleri acı doluydu; yaşadığı pişmanlık ve üzüntü gözlelerinden okunuyordu. Aslında kötü biri değildi. Birinin onu kötü hatırlaması genç kıızı paniğe sürüklüyordu. Karşısındaki hiçbir şeyi ciddiye almayan, umursamaz arkadaşı bile şaşırdı. Kızı normalde karıncayı bile incitmezken o an neler oldu da acısını çocuktan çıkardı diye merak etti. Kızıl'ın arkadaşının zihninde soru işaretleri dolaşıyordu. Kızıl hakkında bilmediği bu karanlık dönem onu düşündürüyordu. Bu süreçte kızın hayatında

yoktu; bazı olaylar onların arasına da mesafe koymuştu. Aralarındaki mesafe, geçmişin bu hüzünlü anılarını saklamıştı.

İkisi de birbirini yalnız bırakmıştı.

Aralarındaki sessizlik, geçmişin ağırlığını ve kırgınlıklarını taşıyordu. “Etmeyordur,” dedi. Nasıl bu kadar emindi? Kız sormak istedi. Panikten, utançtan, vicdan azabından kahroluyordu. Kız sorularını sormadan, oturdukları bankın önünde birisi durdu. Kızıl saçlı kız başını kaldırıp baktığında, Kumral’ın yanlarında olduğunu ve çoğu dediğini duyduğunu fark etti. Kızardı. Yüzü ateş gibi yandı, kalbi hızla çarpmaya başladı. Yüzünü buruşturdu. Bir insanın hiçbir işi de rast gitmez miydi? Hayat neden bu kadar zalimdi?

Kumral, kıza bakmadan ortak arkadaşlarına döndü. “Sigaran var mı?” Cebindeki sigara paketi görünüyordu. Yine de Kızıl’ın çocukluk arkadaşından istiyordu. Bu, aralarındaki tuhaf bir oyundu sanki, bir tür güç gösterisi... Kız gözlerini kapatarak gitmesini bekledi. Düşünceleri karmakarışık, duyguları allak bullaktı. Onlar birbirine sigara al ver yaparken Kumral’ın yeniden soru sorduğunu duydu.

“Arkadaşlarla lahmacun yiyeceğiz. Gelmek ister misiniz?”

Genç kız gözlerini araladı. Kararsızlık ve endişe dolu gözlerle baktı. Karşısındaki ocuğa en sevdiği yemeğin lahmacun olduğunu söylediğini hatırlıyordu. Denk mi gelmişti? Yoksa bir tesadüf müydü? “Hayır,” dedi kız net sesiyle. Kararlılığı, içindeki korkuyu örtbas etmeye çalışıyordu. Kendisinden nefret eden birinin yemek davetine gidip kendisini rezil etmeyecekti! Kumral, kıza bakmadı bile. Başını sallayıp birkaç metre ilerideki bankta oturan arkadaşlarının yanına gitti. O an, genç kızın içindeki gerilim biraz olsun azaldı. Kızıl kız, o gider gitmez ayaklandı.

“Ben gidiyorum, kızlarla buluşacağım. Doğum günümü kutlayacaklarımış. Sen de eve git, konuşma onunla!”

Arkadaşı da kızla birlikte ayağa kalktı. Kızıl'ın ani tepkisi onu şaşırtmıştı. Ayağa kalkmış, sinirlenmiş Kızıl'ın omzuna elini attı. Birlikte yürümeye başladılar. Hava, akşamın serinliğiyle dolmuştu. Umursamaz çocuk, yeşil gözlü kıza Kumral'la ilgili şakalar yaptı. Şakaları hafifletici olmayı amaçlıyordu fakat bu şakalar genç kıızı daha çok sinirlendirdi. Çocukluk arkadaşı, genç kızın diğer kız arkadaşları gelene kadar parkın girişinde bekledi. Genç kız, sonunda iki çocukluk arkadaşını gördü. Onlarla da yıllardır görüşmüyordu. Bugün, doğum günü hatırına herkesi affedesi mi gelmişti? Lanetli bir gün olduğu belliydi. Çok yalnızdı ve eski hayatını özliyordu. Aniden gelen perileriyle her şeyi boş verme kararı almış, hepsinin buluşma isteğini aynı güne ayarlamıştı.

İlkokuldan kalma arkadaşlarına gülümseyecekken, asla konuşmadığı bir erkek arkadaşını daha gördü. Kalbindeki burukluk, yüzündeki gülümsemeyi gölgeledi. Eskiden çok yakınlardı, o da ilkokuldan arkadaşındı. Ta ki Kumral'ı üzene kadar her şey yolundaydı. Kumral'la bu çocukluk arkadaşı, yeni karşılaştığı ve artık konuşmadığı arkadaşı sayesinde tanışmıştı. İki kız, bir erkek arkadaşı Kızıl'ın yanına geldiğinde, *ben neyin içine düştüm?* diye düşünmeden edemedi. Düşünceler kafasında dönüp duruyordu; hepsinin burada olması kaderin bir oyunu gibiydi.

Yanındaki dört bedenle de uzun zamandır konuşmuyordu. Sırf yalnızlıktan bıktığı için hepsini affetmişti. İçindeki yalnızlık duygusu, onu bu buluşmaya zorlamıştı. Yine de garip hissediyordu; dört bir yanından ihanete uğrayacak gibi temkinliydi. Her an tetikte, her an savunmada... Kumral'ın arkadaşı olduğunu öğrendiği, Kumral'a sigara veren arkadaşı, genç kızın yanından ayrılacakken kulağına fısıldadı.

“Sevgili olup olmadığımızı sordu, sen bunu düşün bence.”

Bu sözler, genç kızın içindeki karmaşayı daha da derinleştirdi. Kalbi, zihni ve duyguları arasında bir savaşa sahne oluyordu.

Arkadaşı sessizce uzaklaştı ve diğer üç arkadaşı genç kızın yanına geldi. Kaderin cilvesi midir bilinmez, genç kız arkadaşlarına selam bile veremedi, kaçtığı, içini kıpır kıpır eden, vicdanına baskı yapan Kumral yeniden yanlarında belirdi. Kız, duygusal bir karışıklığın içinde, karşısındaki Kumral'ın varlığıyla başa çıkamıyordu.

Dayanamayıp tepki verecekti, Kumral, kızların yanında gelen, konuşmayı kestiği bir diğer sarışın erkek arkadaşıyla tokalaştı. Genç kız o kadar sinirliydi ki bir anlığına Kumral'la sarışın arkadaşı sayesinde tanıştığını bile unutacaktı. Kendini kontrol etmekte zorlanıyor, içindeki çelişkilerle boğuşuyordu.

Aslında tanışma bile olmamıştı, yalnızca kırmıştı. Ardından her şey çok hızlı gelişti. Doğum gününü yalnızca kızlarla, pastasız partisiz, minik hediyeler ve sohbetle kutlayacakken aniden on kişi oldular. Bu ani değişiklik, genç kızın dengesini daha da bozdu. Kızıl kız, sarışın eski arkadaşını da yanlarında getirdiği için kızlara kızarken, Kumral ve birlikte oturduğu arkadaşlarının yanlarına geçince neye uğradığına şaşırmıştı. Yalnızlık hissi, kalabalık arasında daha da belirgin hâle geldi.

Bu kalabalığın içinde bile yalnızdı.

Herkes birbiriyle konuşup eğlenirken iki sessiz beden vardı. Kumral o kadar nefret dolu görünüyordu ki genç kızın kalbi tekrar sızladı. O an, Kumral'ın duygusal güçlükleriyle yüzleştiği bir an gibi geldi genç kıza. Ona kesinlikle âşık değildi fakat insanların akıllarında nasıl kaldığına dikkat ederdi. Kırmak istemezdi, mizacına tersti. Kendini kısıtlamak zorunda hissediyordu. Birkaç kez Kumral'a laf attı, çaktırmadan muhabbet etmeye çalıştı fakat Kumral birkaç kelime dışında tepki vermedi. Kumral'ın sessizliği genç kıza daha da huzursuz etti.

Kesinlikle nefret ediyordu! Bu gerçeğe yüzleşmek genç kız için zordu.

Genç kız, iki kız arkadaşı hediyeler verirken sessizce teşekkür etti. Her şey üzerine geliyor gibiydi. “Yalnızlık istemiyorum” derken bahsettiği bu değildi. Buraya ait değilmiş